

Initiativärende mot Statens jordbruksverk rörande frågan om ett beslut om avlivning enligt djurskyddslagen var ett sådant beslut som kunde överklagas

---

Initiativet

I ett ärende hos JO (dnr 2877-2002) lånades in Bygg- och miljönämndens i Ockelbo kommun akt i ett djurskyddsärende rörande en katt. Vid granskningen av handlingarna i akten framkom bl.a. att distriktsveterinären AA den 5 augusti 2002 beslutade att, med stöd av 30 § djurskyddslagen (1988:534), omedelbart avliva katten.

Jag inledde ett initiativärende rörande frågan om avlivningsbeslutet var ett beslut som kunde överklagas, vilket kattägaren i så fall skulle ha underrättats om. Statens jordbruksverk anmodades att yttra sig över denna fråga.

Utredning

Jordbruksverket anförde i huvudsak följande.

Enligt 30 § djurskyddslagen (1988:534) får en veterinär eller en polisman genast avliva ett djur om det påträffas så svårt sjukt eller skadat att det bör avlivas omedelbart. I brådskande fall får även någon annan vidta sådan åtgärd. Den som avlivat djuret skall underrätta ägaren eller innehavaren av djuret om detta om denne kan nås. Av stadgandet kan således utläsas att en åtgärd av aktuellt slag kan – såvitt avser veterinärer – utföras av såväl veterinärer i privat tjänst som av veterinärer i offentlig tjänst och att samma underrättelseskyldighet föreligger för dem. Mot bakgrund av nämnda faktorer bör det bedömas om det skall ställas andra krav på formalia i fråga om en avlivningsåtgärd av en veterinär i offentlig tjänst än när det gäller motsvarande åtgärd av en veterinär i privat tjänst.

När det gäller sistnämnda fråga ger paragrafen, enligt verkets bedömning, ett bemyndigande för envar av personkategorierna att efter egen bedömning verkställa en avlivningsåtgärd som får anses utgöra ett faktiskt handlande. Det förhållandet att veterinären utför åtgärden inom ramen för en anställning i det allmännas tjänst bör inte innebära någon ändring i denna bedömning. Enligt verket krävs således inte ett myndighetsbeslut när en offentlig veterinär utför en avlivningsåtgärd av aktuellt slag. Varken prop. 1944:43 (till 1944 års djurskyddslag) eller 1987/88:93 (till gällande djurskyddslag) ger uttryck för att sådant beslut skulle krävas. I prop. 1944:43 s. 69 anges sålunda att följderna av ett obefogat ingripande kan innebära en skadeståndsskyldighet, vilket i sin tur får anses innebära att fråga är om ett faktiskt handlande från den som vidtar åtgärden.

Enligt vad som framgår av utredningen i ärendet har AA verkställt avlivningen inom ramen för sitt uppdrag åt Ockelbo kommun. Hans iakttagelser och åtgärden att avliva katten har han redovisat i en rapport den 5 augusti 2002 till uppdragsgivaren Bygg- och Miljökontoret, Ockelbo kommun. När det gäller avlivningen har han således endast redovisat att denna vidtogs och den gjorda bedömningen för åtgärden. Det förhållandet att han i rapporten angett att han ”beslöt” om omedelbar avlivning innebär endast att han konstaterat att katten var så svårt sjuk att den genast måste avlivas. Detta har också bekräftats av AA. Något myndighetsbeslut har han därmed inte fattat i frågan.

Sammanfattningsvis gör således Jordbruksverket den bedömningen att något myndighetsbeslut inte är erforderligt om en offentlig veterinär vidtar en aktuell avlivningsåtgärd och att åtgärden från AA:s sida endast utgjorde ett faktiskt handlande efter gjord bedömning av kattens status.

Bedömning

Jag instämmer i verkets bedömning av åtgärdens rättsliga karaktär och saknar därför anledning att uttala någon kritik mot den handläggning som ägde rum i anslutning till att katten avlivades.

Ärendet avslutas.